ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΙΝΙΩΝ

Ένας ἄγριος φόνος γιά... δυὸ φράγκα !... Ένας περίπατος ὡς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ὁ ἐπαναστάτης ἀμαξηλάτης. Ἡ φιλονεικία του μὲ τὸν κ. Ζιούζ. Στὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Τὸ ἔγκλημα. Ἡ ἀπάθεια τοῦ φονέως. ...Ἐκδικήθηκα !... Ἡ δίκη. Ὁ Κολινιὼν ἀπολογεῖται. Σαρκασμοί καὶ ὕβρεις. Ἡ καρτερόμησις τοῦ καταδίκου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὸ Παρίσι ἡ πιὸ μεγαλείτερη βρισιὰ ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ σ' ἕναν ἄνθρωπο — καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἐπρόκειτο περὶ κανενὸς ἀμαξᾶ — ἦταν :

— Ἄϊντε νὰ χαθῇς, Κολινιών !...

Πολλοὶ τὴν ἔλεγαν τὴν βρισιὰ αὐτὴ ἀσυναίσθητα, χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς προῆλθε. Ἄλλοι ἐφαντάζοντο ὅτι ὁ Κολινιὼν αὐτὸς ἦταν κανένα μυθικὸ πρόσωπο ἢ κανένα τέρας τῶν παληῶν καιρῶν.

Γιὰ κείνους ὅμως ποὺ ξέραν πῶς ἀκριβῶς προῆλθε ἡ βρισιὰ αὐτὴ ὁ Κολινιὼν ἦταν πράγματι ἕνα τέρας, ἕνα θηρίο, ἕνας τρομερὸς ἐγκληματίας ποὺ πρὸ 70 ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς στὰ 1855 εἶχε ἀναστατώσει τὴν παριζιάνικη κοινωνία μ' ἕνα καταπληκτικὰ ἀπαίσιο ἔγκλημά του. Εἶχε σκοτώσει τὸν ἀγαθώτερο ἄνθρωπο τῆς Γαλλίας γιά... δυὸ φράγκα !...

Ἄς διηγηθοῦμε ὅμως τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά :

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1855 εἶχε ἀνοίξει μιὰ μεγάλη, πρωτοφανὴς γιὰ τὴν ἐποχή, Βιομηχανικὴ Ἔκθεση, ποὺ ἔκανε νὰ τρέξῃ στὸ Παρίσι κόσμος καὶ κοσμάκης ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες κι' ἀπ' τὸ ἐξωτερικό.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐπαρχιῶτες ἐπισκέπτες ἦταν καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου τοῦ Ντουαί, Ζιούζ.

Μιὰ μέρα,στὶς 16 Σεπτεμβρίου,ἀκριβῶς, ὁ Ζιοὺζ θέλοντας νὰ πάῃ ἀπ' τὴν πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας, μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης — ποὺ τότε μόλις εἶχε παραδοθῆ στὴν χρῆσι τοῦ κοινοῦ — ἐπῆρε ἕνα μόνιππο. Τὸ μόνιππο αὐτὸ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ ἀμαξᾶς Ζὰκ Κολινιών, ἕνας πενηντάρης στρουφὸς καὶ δύστροπος ἄνθρωπος, ποτισμένος μὲ τὶς ἐπαναστατικὲς ἰδέες τῆς ἐποχῆς, καὶ φυσικὰ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν ἀοτῶν καὶ τῶν ἀριστοκρατῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς μεταξὺ τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ τοῦ Ζιοὺζ δὲν ἀντηλλάγη οὔτε μία λέξις.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ δάσος ὁ Ζιοὺζ ἔδωσε στὸν Κολινιὼν τρία φράγκα γιὰ τὴν κοῦρσα.

Ὁ Κολινιὼν ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὰ τρία ἀσημένια νομίσματα καὶ εἶπε ἀπότομα στὸν ἀθῶο σοφό.

— Κάνει τέσσερα φράγκα τὸ ἀγῶγι μου !

— Τέσσερα φράγκα ; ρώτησε μὲ ἔκπληξη ὁ Ζιοὺζ. Μὰ ὁ πίναξ τῆς διατιμήσεως ποὺ ἔχεις μέσα στὸ ἁμάξι σου γράφει τρία φράγκα.

— Δικαιοῦμαι νὰ πάρω ἕνα φράγκο παραπάνω, γιατὶ θὰ γυρίσω ἄδειανὸς καὶ γιατὶ θὰ σταθῶ 20 λεπτὰ νὰ ξεκουρασθῆ τὸ ἄλογό μου, ἐμοίγγρισε ἄρια ὁ Κολινιὼν καὶ συνέχισε : — Θὰ μοῦ δώσῃς δηλαδή, κύριε, ὄχι ἕνα, μὰ δυὸ φράγκα παραπάνω. Ἐμπρός...

Ὁ Ζιοὺζ δὲν ἦταν φιλάργυρος. Ἐξηγέρθη ὅμως φαίνεται καὶ δὲν θέλησε νὰ πληρώσῃ τὰ δύο αὐτὰ φράγκα. Ἔτσι ἄρχισε μεταξύ των μιὰ ζωηροτάτη συζήτησις. Ὁ Ζιοὺζ ἠρνεῖτο. Ὁ Κολινιὼν ἐπέμενε καὶ ἀπειλοῦσε. Φοβισμένη ἡ κ. Ζιοὺζ εἶπε στὸν ἄνδρα της :

— Μὰ πλήρωσέ τα, φίλε μου. Πλήρωσέ τα καὶ κατήγγειλε τὸ γεγονὸς στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας. Μὴν κάθεσαι καὶ συζητᾶς μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο....

Ὁ Ζιοὺζ βρῆκε φρόνιμη τὴν συμβουλὴ τῆς γυναίκας του. Ἔδωσε λοιπὸν τὰ πέντε φράγκα στὸν ἁμαξᾶ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ πῆγε καὶ παραπονέθηκε στὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας.

— Δὲν τὸ κάνω γιὰ τὰ δυό μου φράγκα, κ. Διευθυντά, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθουνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν ἐκμεταλλεύονται τὴν ἄγνοια τῶν ἐπαρχιωτῶν, ποὺ ἔρχονται νὰ ἰδοῦν τὴν ἔκθεσι.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν Κολινιὼν καὶ τὸν διέταξε νὰ μεταβῇ καὶ νὰ δώσῃ πίσω τὰ δύο φράγκα στὸν ἐπιβάτη του κ. Ζιοὺζ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸν ἠπείλησε πὼς θὰ τοῦ ἀφαιροῦσε τὴν ἄδεια τοῦ ἀμαξᾶ.

Ὁ Κολινιὼν χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκε στὸ σπίτι ποὺ μενε ὁ Ζιοὺζ—τὸ σπίτι κάποιων συγγενῶν του— καὶ ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν προχθεσινό του ἐπιβάτη. Στὸν σταῦλο εἶχε ἀφήσει τὸ ψηλό του καπέλλο καὶ τὴν ρενδιγκότα του κ' εἶχε φορέσει ἕνα κοῦκο καὶ μιὰ μπλοῦζα μπλέ.

Ὁ Ζιοὺζ τὸν δέχθηκε μ' εὐγένεια μέσ' στὴν τραπεζαρία. Στὸ διπλανὸ σαλόνι ἦταν ἡ γυναίκα του μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἄλλους ἐπισκέπτες.

Μὲ ὕφος συντριβῆς ὁ ἁμαξᾶς πλησίασε τὸν κ. Ζιοὺζ, τοῦ ἔδωσε τὰ δυὸ φράγκα καὶ τοῦ ζήτησε μιὰ ἀπόδειξι γιὰ νὰ τὴν δείξῃ, ὅπως εἶπε, στὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου τοῦ Ντουαὶ σηκώθηκε πρόθυμα καὶ κάθησε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ τοῦ γράψῃ τὴν ἀπόδειξι. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ γράψῃ παρὰ μόνο τὴν λέξι « Ὁ ὑποφαινόμενος » κι' ἀμέσως ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Ὁ Κολινιὼν τὸν εἶχε πυροβολήσει στὸ δεξὶ μηνίγγι, ἀπὸ πολὺ πλησίον.

Στὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ ἡ κυρία Ζιοὺζ μπῆκε στὴν τραπεζαρία καὶ μὲ φωνὲς ἀπελπισίας ἔτρεξε πρὸς τὸν ἄνδρα της. Ἕνας δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντήχησε τότε καὶ μιὰ σφαῖρα πέρασε κ' ἔκαψε ἐλαφρὰ τὸν λαιμό της. Ὁ Κολινιὼν τὴν εἶχε πυροβολήσει καὶ αὐτήν !... Ἡ κ. Ζιοὺζ ἔπεσε λιπόθυμος πάνω στὸ πτῶμα τοῦ ἀνδρός της !....

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔβαλε τότε τὶς φωνὲς ζητῶντας βοήθεια ἐνῶ ὁ φονιᾶς ἡσυχώτατα ἔβαλε τὸ πιστόλι του στὴν τσέπη, βγῆκε ἀπ' τὴν τραπεζαρία καὶ κατέβηκε τὴν σκάλα λέγοντας ἐν ἄκρᾳ ἠρεμίᾳ :

— Ἐκδικήθηκα !...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν οἱ γείτονες ποὺ εἶχαν ἀναστατωθῆ ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὶς φωνές. Ὡσαύτως εἶχε ἀκούσει τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἐπάνω πατώματος, ὁ διάσημος σοσιαλιστὴς οἰκονομολόγος Προυντὼν καὶ ἔτρεξε νὰ κατέβῃ νὰ δῇ τί τρέχει. Κατεβαίνοντας συνάντησε τὸν Κολινιὼν καὶ ἄθελά του σχεδόν, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ φονιᾶς τοῦ εἶπε :

— Κάποιο ἔγκλημα ἔγινε μέσ' στὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ βγῇ ἔξω ! Ἐλᾶτε μαζύ μου ἐπάνω !...

— Ὤ ! Μὴν ζητᾶτε τὴν φονιᾶ τόσο μακρυά, εἶπε ἀσυγκίνητος ὁ Κολινιών. Εἶμαι ἐγώ !....

Ὁ Προυντὼν ἔμεινε κατάπληκτος.Συνῆλθε ὅμως ταχέως καὶ φρόντισε νὰ συλλάβῃ τὸν φονέα, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε δὲν ἀντεστάθη καθόλου.

***

Στὸν ἀνακριτὴ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὡδηγήθη ὁ Κολινιὼν εἶπε μ' ἀταραξία :

— Δὲν λυποῦμαι καθόλου, γιὰ ὅτι ἔκαμα.Εἶχα ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου θανάσιμο μῖσος. Προτιμῶ τὸν θάνατο ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν ἀθλιότητα, στὴν ὁποία λίγο ἔλλειψε νὰ μὲ ρίξῃ τὸ θῦμα μου μὲ τὴν καταγγελία του.

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης του ὁ Κολινιὼν ὄχι μόνον δὲν ἔδειξε μετάνοια γιὰ τὸ ἔγκλημά του, ἀλλὰ καὶ ἐτόνισε κτηνωδέστατα ὅτι — κατὰ τὴν ἀντίληψί του — τὸ θῦμα ζητοῦσε νὰ τόν... κλέψῃ πέρνοντας πίσω τὰ δύο φράγκα !

— Καὶ γιὰ δύο φράγκα σκότωσες τὸν ἄνθρωπο; τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος.

— Μῆπως αὐτὸς γιὰ δύο φράγκα δὲν ἤθελε νὰ μὲ ρίξῃ στὴν πεῖνα καὶ τὴν ἀθλιότητα ; Κι' ἐκεῖνος ἐκ προθέσεως τὸ ἔκανε ὅπως κι' ἐγώ τὸν σκότωσα ἐπ'σης ἐκ προθέσεως !...

— Γι' αὐτὸ ἐπώλησες τὴν προηγούμενη τοῦ ἐγκλήματος ἡμέρα ὅλα τὰ πράγματά σου καὶ τὰ ἔπιπλά σου ;

— Ναί, ἐπούλησα ὅτι πράγματα εἶχα προχειμένου νὰ πάω νὰ πῶ στὸ κύριο ποὺ σκότωσα μιά...κ α λ η μ έ ρ α!..

— Τὰ χρήματα τῆς πωλήσεως τῶν ἐπίπλων σου σὲ τὶ θὰ σοῦ χρησίμευαν ;

Σὲ τίποτα. Τί νὰ τἄκανα ;... Ἤξερα πολὺ καλὰ τί ἔκανα, ὅταν τὸν σκότωνα καὶ τί μ' ἐπερίμενε...

—Εἶχες ὅλη σου τὴν ψυχραιμία, τὸ πνεῦμα σου ἦταν ἤρεμο τὴν στιγμὴ τοῦ φόνου ;

— Βεβαιότατα !

— Δὲν σὲ συγκίνησε ἡ παρουσία τῆς γυναικὸς τοῦ θύματός σου ;

— Δὲν τὴν γνώρισα ἀμέσως. Ἂν τὴν εἶχα ἀναγνωρίσει δὲν θὰ ζοῦσε οὔτε κι' αὐτὴ σήμερα ! Μόνον ὅταν ἔπιασε τὸ κεφάλι τοῦ ἀντρός της καὶ τοῦ φώναξε : — « φίλε μου, φίλε μου !», μόνον τότε τὴν ἀνεγνώρισα. Τὴν πυροβόλησα ἀλλὰ δὲν τὴν πέτυχα, γιατὶ ἐσκόπευσα ψηλά. Φοβήθηκα μῆπως χτυπήσω καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες κυρίες ποὺ εἶχαν τρέξει στὴν τραπεζαρία. Δὲν ἤθελα νὰ σκοτώσω ἀθώους ἀνθρώπους. Ἐκείνη ἤθελα νὰ σκοτώσω. Ἐκείνην καὶ ἐκεῖνον! Γιατὶ ἐκείνη τὸν συμβούλευε νὰ πάῃ στὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας...

Ὁ κακοῦργος Κολινιών.

Καὶ ὁ Κολινιὼν μιμούμενος τὴν φωνὴ τῆς Ζιοὺζ, εἶπε μορφάζοντας κωμικὰ καὶ μὲ μῖσος :

— Αὐτὴ τοῦ φώναξε : « Δὲν θὰ περάσῃ ἔτσι αὐτό... Θὰ γράψῃς, φίλε μου, στὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας..».

— Μετὰ τὸν φόνο ἐφάνηκες εὐχαριστημένος, ἱκανοποιημένος;..

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι ἱκανοποιημένος ; Εἶχα ἐκδικηθῆ !...

— Ἐνῶ ἐμεῖς ἐδῶ ἀκοῦμε τὶς δικαιολογίες σου, εἶπε ἔξαφνα ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου οτὸν Κολινιὼν ἐξοργισμένος, σὺ ἐσκότωσες ἕναν ἀθῶο ἄνθρωπο, χωρὶς λόγο, ἐντελῶς ἀναπολόγητον...

— Ὄχι δά... ἀπάντησε ὁ Κολινιών. Ἐκεῖνος ἦταν πειὸ ἔνοχος ἀπὸ μένα. Ἐκεῖνος ἦταν εὐτυχισμένος δὲν εἶχε δυστυχήσει ὅπως ἐγώ. Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, θέλησε νὰ ρίξῃ ἐμένα τὸ φτωχό, στὴ δυστυχία, σὲ μεγαλείτερη δυστυχία ἀπὸ κείνην ποὺ βρισκόμουν !...

Ὅλοι οἱ μάρτυρες ποὺ ἐξετάσθησαν κατὰ τὴ δίκη εἶπαν ἀνεπιφύλακτα ὅτι ὁ φονευθεὶς ἦταν ὁ ἀγαθώτερος ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας. Κανέναν δὲν εἶχε ποτέ του ἀδικήσει. Κανέναν ἐχθρὸ δὲν εἶχε. Ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσαν : « Ὁ κ α λ ὸ ς κ ύ ρ ι ο ς Ζ ι ο ὺ ζ ».

— Ὁ Κολινιὼν ἀκούγοντάς τα αὐτὰ φουρκίσθηκε καὶ φώναξε ἔξαφνα :

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νἄνε κανεὶς κακὸς γιὰ ν' ἀδικῇ τοὺς ἄλους !...

Τὸ Δικαστήριο κατεδίκασε τέλος τὸν Κολινιὼν σὲ θάνατο !

Ὁ πρόεδρος ὅταν τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασι τοῦ πρόσθεσε :

— Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃς ἀναίρεση.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο !... εἶπε ὁ Κολινιὼν σηκώνοντας περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του.

Ἐν τούτοις ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὑπέγραψε τὴν αἴτησι τῆς ἀναιρέσεως ἡ ὁποία ὅμως ἀπεροίφθη.

Καὶ τὴν 6η Δεκεμβρίου 1855 ὁ Κολινιὼν ἐκαρατομήθη στὴν πλατεῖα τῆς Ροκέτης...